

در دفاع از ضرورت یک اعتصاب عمومی در بریتیش کلمبیای کانادا

ترجمه: آرش کمانگر

مقدمه مترجم:

روز شنبه ۲۵ مه، کارگران و زحمتکشان بی‌سی جلوه ای از قدرت بیکران خود را به نمایش گذاشتند. در این روز به دعوت «فدراسیون سراسری کارگران بریتیش کلمبیا» حدود سی هزار تن از مدافعین حقوق انسانی و عدالت اجتماعی به رغم هوای نامساعد و بارندگی خفیف در زمین چمن ساحلی خیابان «بیچ» گرد آمدند تا صدای اعتراض خود را علیه اقدامات ضد کارگری و ضد اجتماعی دولت لیبرال استان به رهبری «سوکلی بیزنس‌ها» (گوردن کمبل) بلند کنند. تظاهرکنندگان طبق سازماندهی قبلی، از چهار نقطه شهر ونکوور ساعت ۱۰/۵ صبح به طرف محل برگزاری میتینگ حرکت کردند. در محل اجتماع علاوه بر اجرای موسیقی زنده، چندین نفر از فعالین اتحادیه های کارگری، تشکل های زنان، بومیان و مددکاران اجتماعی به سخنرانی پرداختند و از زوایای مختلف مضمون سیاست های جدید اقتصادی و اجتماعی دولت بی‌سی را مورد افشاگری قرار دادند.

در طول ده سال گذشته، این نخستین بار بود که در یک حرکت اعتراضی مردمی در ونکوور چندده هزار نفر شرکت نمودند. اهمیت نمادین این حرکت، به خصوص از این رو جلب توجه می کند که معمولاً در غالب آکسیون ها، جمعیت شرکت کننده از چند ده نفر و یا در مواردی معدود از چند صد نفر تجاوز نمی کند. البته چندماه پیش نیز با همین مضمون یعنی افشای اقدامات ضد کارگری و ضد مردمی دولت گوردن کمبل تظاهرات چندده هزار نفره مشابهی در شهر ویکتوریا محل استقرار حکومت ایالتی برپا شده بود. به هر رو حرکت غرور انگیز ۲۵ مه در ونکوور، پیام روشنی را به همه منادین «نئولیبرالیسم اقتصادی» داد. منادیان سیاستی که در همه جهان به یک زبان سخن می گویند و با شعار ضرورت اصلاح ساختاری نظام اقتصادی انبوه میلیونی کارگران و تهیدستان را از ابتدایی ترین حقوق خود محروم می کنند. نظام سرمایه در چهار گوشه جهان در زیر پرچم دکتترین «نئولیبرالیسم اقتصادی» گرد آمده تا در حراست از سود نجومی بزرگ سرمایه داران و کلان کمپانی ها، دستاوردهای چندده ساله طبقه مزدبگیر و زحمتکش در زمینه دستمزد، تشکل، آموزش، بیمه درمانی، حقوق بیکاری، و لفر و سایر خدمات عمومی اجتماعی را نمدمالی کند و آنها را به چنگال بربریت «بازار و رقابت آزاد» بسپارد. اما اگر قبول داریم دستاوردهای تاکنونی به مدد مبارزات طولانی پدران و مادران ما بدست آمده اند، ما نیز وظیفه داریم در دفاع از تامين اجتماعی کارگران و زحمتکشان، مانع از پا گرفتن یک زندگی جهنمی برای ایشان و فرزندانشان شویم. بورژوازی البته به یاری دستگاه دولت، پلیس، زندان، دادگستری و کنترل بلامنازع بر رسانه های گروهی، سعی می کند و خواهد کرد که در دفاع از سود و منافع طبقاتی خود، با زور و یا فریب، سیاست های ضد انسانی خود را پیش ببرد، اما آنها با این همه اقلیتی بیش نیستند، بنابراین دلیلی ندارد که اکثریت عظیم مردم زحمتکش از آنها بترسند و در سایه اتحاد و مبارزه نتوانند تعرض آنها را به عقب برانند.

شرط این کار تنها نمایش قدرت همچون مارش پرشکوه ۲۵ مه نیست بلکه تداوم آن با هدف به زیر کشیدن دولت کارگزار اقلیت بهره کش و جلوگیری از اجرا و تحقق سیاست های خانمان برانداز آن است. در همین راستا در میان فعالین اتحادیه های کارگری و نهادها و تشکل های چپ و ترقیخواه، بحث مقدماتی و داغی پیرامون ضرورت و اهمیت راه اندازی یک اعتصاب عمومی **General Strike** به راه افتاده است. در این رابطه نهادی تحت عنوان «کمیته تدارک برای اعتصاب عمومی» تشکیل شده است. این کمیته روز ۲۸ مه نشست در دانشگاه سایمون فریزر (شعبه داون تاون) برگزار نمود که در آن شماری از فعالین اتحادیه های کارگری، دانشجویی، زنان، سوسیالیست و ضد فقر شرکت کرده و به بررسی جوانب و عواقب مختلف یک اعتصاب عمومی همت گماردند. این کمیته در راستای ترویج ایده اعتصاب عمومی، در تظاهرات یک بروشور روشنگرانه نیز در ابعاد وسیع پخش کرد که من در اینجا با هدف آگاهی جامعه ایرانی از چند و چون برپایی یک اعتصاب عمومی، آن را به فارسی ترجمه می کنم، با این امید که ایرانیان عدالت جو و ترقیخواه بعنوان بخشی از جمعیت ۳/۵ میلیونی بریتیش کلمبیا، سهم شایسته ای در مبارزه با اقدامات ضد مردمی دولت لیبرال ایفا نمایند.

* * *

* اعتصاب عمومی به چه معناست؟

در ساده ترین بیان، یک اعتصاب عمومی به اقدامات شغلی گفته می شود که تمامی بخش های طبقه کارگر به خصوص و چه دولتی به هدف تحت فشار قراردادن دولت برای تغییر سیاست هایی از آن که به توده کارگران و فقرا آسیب می زند، به آن مبادرت می ورزند. مثل هر اعتصاب معمولی، یک اعتصاب عمومی

نیز موقعی خاتمه می یابد که مردم به خواست های خود دست یابند و یا در پی مذاکره، توافقنامه ای حاصل شده باشد. اعتصاب عمومی را نباید با یک حرکت سمبلیک و اعتراضی یک روزه، اشتباه گرفت.

*** اگر مساله به دولت ایالتی برمی گردد، چرا باید کارکنان بخش خصوصی نیز در یک اعتصاب عمومی شرکت ورزند؟**

گرچه متأسفانه بخشی از طبقه کارگر نیز به این دولت رای داده، اما حزب لیبرال بی سی حزب کلان بیزنس های استان ماست. کمپانی ها بخش بزرگی از مالیه این حزب را تامین می کنند. کمپانی های مختلف، اتاق بازرگانی بی سی و «انستیتو فریزر» به طور تنگاتنگی به لیبرال ها کمک کرده اند تا به طراحی سیاست های ضد مردمی خود جهت کاهش بودجه خدمات عمومی، مقررات زدایی (یعنی برداشتن حمایت قانونی از اقشار آسیب پذیر) خصوصی سازی و دادن فرجه ها و معافیت های مالیاتی کلان به کمپانی ها و ثروتمندان، بپردازند.

لیبرال ها در پی انتخابات، به شکل همه جانبه ای نمایندگان بیزنس ها را وارد آپارات و نهادهای مختلف نموده اند. از قبیل «دایره بازرگانی» (Review Panel) که توصیه های مربوط به کاهش چشم گیر بودجه را ارائه کرد و یا «دپارتمان بهداشت منطقه ای» که سرسختانه از کاهش بودجه خدمات درمانی دفاع می کند. از سیاست خصوصی سازی نیز کمپانی های بزرگ بهره خواهند جست که تعدادی از آنها در تملک خارجیانی است که تنها به منفعت خود فکر می کنند و منافع کارگران و جوامع ساکن بی سی پیشیزی برایشان ارزش ندارد. تغییرات مربوط به «قانون کار بی سی» نیز از جیب کارگران و اتحادیه هایشان، منافع بیشتری در اختیار کارفرمایان قرار خواهد داد. به خاطر همین خدمات و دوستی لیبرال ها با شرکت ها بوده که «اتاق بازرگانی بی سی» با خوشحالی طی بیانیه ای گفت «ما تغییر را به چشم دیدیم و به گوش جان شنیدیم. ما به نظام مالیاتی قابل رقابتی (با دیگر جاها) دست یافتیم، جمله به مقررات دست و پاگیر و خطوط قرمز، بازرگانی در قوانین کار و استخدام، و احساس مسوولیت درخشان در رابطه با نحوه بودجه بندی در آینده ... وای چه شروع عظیمی!!» ما باید به کارفرمایان در بی سی نشان دهیم که حمایت از حملات علیه طبقه کارگر، تهیدستان و جوامع شان برای «بیزنس شان گران تمام خواهد شد.»

*** آیا یک اعتصاب عمومی فقط شامل کارگرانی می شود که در اتحادیه ها متشکل هستند؟**

نه به هیچ وجه. بسیار مهم است که یک اعتصاب عمومی برای خواست های تمامی اقشار مردم مبارزه کند. حملات دولت لیبرال تنها متوجه اتحادیه های کارگری نیست. بخش های مختلف جامعه، بیکاران، بازنشستگان، دانشجویان دانش آموزان و کارگران غیر سندیکایی باید در برنامه ریزی و سازماندهی یک اعتصاب عمومی نقش ایفا کنند والا موفق نخواهیم شد.

*** چرا ما به انجام یک اعتصاب عمومی نیاز داریم؟**

تظاهرات بزرگ مبنای مناسبی برای سازماندهی مقاومت هستند، اما لیبرال ها و شرکت های پشتیبان آنها از این نوع حرکات واهمه ندارند. لذا ما به یک اعتصاب عمومی نیاز داریم تا جلوی حملات آنها سد ایجاد کنیم. اجازه بدهید نظری به بیلان تاکنونی دولت لیبرال بیندازیم:

۱. قراردادهایی که پیش از این با اتحادیه های سیستم بهداشت و کارکنان خدمات عمومی منعقد شده بود سلاخی گشته اند تا راه برای خصوصی سازی و بیکار سازی های گسترده هموار شود.
۲. خدمات دولتی بین ۳۰ تا ۵۰ درصد کاهش می یابند که حاصل آن بیکاری ۱۱۵۰۰ نفر از کارکنان دولتی طی سه سال و محو یا خصوصی سازی کامل بسیاری از خدمات و برنامه های عمومی خواهد بود.
۳. «والدین تنها» که از خدمات و لفر استفاده می کنند در زمانی که جوانترین فرزندشان سه ساله می شود، ناگزیر از پیدا کردن شغل هستند (این حد سنی قبلاً هفت سال بود) در غیر این صورت از دریافت حقوق و لفر محروم خواهند شد (این اقدام در حالی صورت می گیرد که لیبرال ها همزمان برنامه ایالتی نگهداری از کودکان را ملغی نموده اند)
۴. افراد دارای قابلیت اشتغال، می بایست حداکثر ظرف دوسال شغلی برای خود دست و پا کنند والا حقوق و لفرشان به طور کامل قطع خواهد شد (اما اگر به دلیل بحران اقتصادی و بحران بیکاری، شغلی در خور انسان پیدا نشد چه؟م)
۵. وضعیت هزاران نفر از معلولین و افراد ناتوان مجدداً مورد ارزیابی قرار خواهند گرفت. براساس شرایط سخت گیرانه جدید و باز تعریف استانداردهای «معلولیت» ضمن کاهش درآمد و کمک هزینه درمانی، شاهد آن نیز خواهیم بود که شماری از افراد ناتوان برای یافتن شغل تحت فشار قرار گیرند. آن دسته از افراد ناتوان که در کاتاقوری «دارای قابلیت کار» دسته بندی شوند در صورت عدم یافتن شغل، از دریافت کمک هزینه محروم خواهند شد.
۶. برنامه ناهار مدارس و نیز حمایت از مدارس ویژه کامیونیتی ها قطع شده است.
۷. خدمات مربوطه به کودکان به اندازه ۲۰ تا ۳۰ درصد کاهش یافت، این درحالی است که تا پیش از این سیستم حمایت از کودکان از امکانات و ظرفیت کافی برای ارائه خدمات لازم برخوردار نبود.
۸. کاهش میزان حداقل دستمزد به شش دلار در ساعت برای دوره کارآموزی کارگران جدیدالاستخدام. این مساله سبب کاهش قدرت چانه زنی تمامی بخش های طبقه کارگر می شود.
۹. قانون جدید کار، شرایط سخت تری برای متشکل شدن کارگران در اتحادیه ها و یا حفظ آنها پدید خواهد

آورد.

۱۰. تصمیم برای برگزاری یک فراندوم نژاد پرستانه و تفرقه افکنانه در مورد موضوعات مربوط به «قرارداد بومیان» که سبب حیف و میل شدن میلیون ها دلار می گردد، پولی که می تواند در خدمت به جوامع هزینه شود.

و اینها تازه آغاز کار است! دولت لیبرال گوردن کمبل درحال برنامه ریزی تدریجی برای محو صدها مورد مقررات مربوط به کارگران غیر اتحادیه ای، کارگران مصدوم شده در سوانح شغلی. مسایل مربوط به حفاظت از محیط زیست و نیز خصوصی سازی دوتا از مهم ترین شرکت های دولتی یعنی «بی.سی. هایدرو» (شرکت آب و برق) و «آی.سی.بی.سی» (شرکت بیمه خودروها) و بستن بسیاری از بیمارستان ها و مدارس دولتی در سراسر استان می باشد.

*** در مورد تاکتیک فراخواندن و برکناری نمایندگان مجلس ایالتی و یا استفاده از انتخابات پارلمانی بعدی استان چه فکر می کنیم؟**

ما مخالف کارزار فراخواندن نمایندگان نیستیم، ولی برای شروع این اقدام، نزدیک ترین زمان ممکنه اکتبر ۲۰۰۲ است. از دیدگاه ما، اکثریت پارلمانی لیبرال ها در مجلس قانونگزاری استان، بزرگ تر از آن است که حتی موفق ترین کارزارهای «فراخوانی» نیز بتواند این سلطه را به چالش بطلبد. تازه اگر فرض را بر این بگذاریم که لیبرال ها قانون مربوط به چگونگی فراخوانی و عزل نمایندگان را تغییر ندهند.

در رابطه با سیاست صبر نسبت به انتخابات محلی بعدی نیز باید بگوییم که چنین فرصت لوکسی برای انتظار طولانی در اختیار نداریم. بعضی حتی اعتقاد دارند که لیبرال ها و کمپانی های بزرگ حامی آنها از اینکه در انتخابات بعدی پیروز نشوند، نگران نیستند. آنچه برای آنها اهمیت فوری دارد انجام سریع اقدامات مربوط به کاهش شدید بودجه خدمات اجتماعی، درهم شکستن اتحادیه های کارگری و خصوصی سازی هاست. انجام چنین تغییراتی بعد از انتخابات آینده خیلی دشوار است، گرچه غیر ممکن هم به نظر نمی رسد، چنانچه دولت راست دیگری در ویکتوریا برسکوی قدرت بنشیند.

*** آیا اعتصاب عمومی، عملی غیرقانونی نیست؟**

بله، مقاومت و نافرمانی مدنی همیشه غیر قانونی بوده، اما وقتی چاره چندان دیگری وجود ندارد، طبقه کارگر و تهیدستان ناگزیر از به کارگیری این تاکتیک در دفاع از حقوق خود می شوند. در دهه ۱۹۳۰ کارگران بیکار در ونکوور با اشغال اداره پست و دیگر ادارات دولتی، حکومت فدرال را تحت فشار قرار دادند تا حقوق بیکاری را به رسمیت بشناسد. و در دهه ۱۹۶۰ و اوایل دهه ۷۰ بخش دولتی کانادا با موجی از اعتصابات غیرقانونی کارگران مواجه شد که نسبت به دستمزد ناچیز خود و شرایط نامناسب شغلی دست به اعتراض زده بودند.

*** محل کار من خدمات مهمی در اختیار مردم قرار می دهد، آیا یک اعتصاب عمومی سبب وارد آمدن آسیب به آنها نمی شود؟**

در کوتاه مدت، ممکن است چنین مساله ای رخ دهد. با این همه، اعضای اتحادیه ها در شرایط کنونی سعی در به کارگیری تاکتیک های جدید و متکامل دارند که فراتر از دست شستن ساده از کار می باشد. برای نمونه، یک تاکتیک می تواند بیرون انداختن کارفرما از محل کار و یا جلوگیری از ورود او باشد (در ادبیات کارگری به این تاکتیک می گویند: کنترل تولیدم) در جریان عملی نمودن این تاکتیک، اعضای اتحادیه از مدیریت می خواهند که محل کار را ترک کند، اما همزمان کارگران باحضور در سر کار، به ارائه خدمات به مردم ادامه می دهند (کارگران «بی.سی.تل» - اکنون «تل آس» - در سال ۱۹۸۱ چنین حرکتی برپا کردند). چندین سال قبل نیز رانندگان اتوبوس در ونکوور یک حرکت اعتراضی غیر اعتصابی به پا داشتند که در آن ضمن خودداری از پوشیدن یونیفرم، در مورد علت حرکت خود، میان مسافران اعلامیه توزیع می کردند و به جای قبول بلیط یا پول از مسافران، کارتی را به آنها می دادند که به مسافران اجازه می داد کرایه اتوبوس را بعدا پرداخت کنند (که معنای آن جلوگیری از دسترسی کارفرما به درآمد روزانه اتوبوس ها و اختلال در نظام بودجه آنها علیرغم کارکردن عادی اتوبوس ها بود).

بعلاوه کارگران اتحادیه ها در هنگام اعتصاب عمومی، وظیفه خطیر خود می دانند که کماکان به ارائه خدمات عمومی حساس ادامه دهند.

*** من عضو هیچ اتحادیه ای نیستم، چطور می توانم در اعتصاب عمومی مشارکت داشته باشم؟**

بسیار مهم است که تمامی بخش های مردم در اعتصاب عمومی مشارکت داشته باشند. برای شروع مثلا از عبور از پیکت لاین (صف اعتصابیون-م) و یا کارکردن به جای آنها - خواه بعنوان داوطلب و خواه به عنوان مزدبگیر - خودداری ورزند. مردم همچنین در محلات مختلف می توانند یا فروختن شمع، راهپیمایی و دیگر اشکال مبارزاتی به حمایت از کارگران اعتصابی برخیزند و یا به صفوف آنها (پیکت لاین) ملحق شوند. این عمل بویژه زمانی مهم می شود که دولت بخواهد اعتصابیون را با استفاده از حربه هایی چون تفنگ، جرمه و زندان تهدید کند. حکومت باید بفهمد که توده های مردم پشت اعتصابیون محکم ایستاده اند. شما همچنین می توانید در محل زندگی یا کامیونیتی خود کمیته های مستقل خویش برای حمایت از اعتصاب عمومی تشکیل دهید.

*** با این اوصاف، چگونه می توان یک اعتصاب عمومی را سازمان داد؟**

اگر شما عضو یک اتحادیه کارگری هستید، موضوع را با مسوول سندیکا در محل کارتان (شاپ استوارد) نماینده اتحادیه، پرزیدنت و هیات مدیره شعبه منطقه ای اتحادیه و اعضای دیگر سندیکاهای کارگری در میان گذارید. توجه آنها را نسبت به آماج های دولت جهت بلعیدن نظیر: مشاغل ما، اتحادیه های ما و کامیونیتی های ما معطوف نمایید.

در جلسات اتحادیه حضور یابید و در مورد موضوع صحبت کنید. کمیته ویژه اتحادیه خودتان را در ارتباط با اعتصاب عمومی تشکیل دهید. از طریق تلفن، نامه، ایمیل، فاکس با مسوولین اتحادیه خویش تماس بگیرید و از آنها بخواهید که اقدامات سازمانگانه خود را برای اعتصاب عمومی آغاز کنند (این مساله بویژه از آن رو مهم است که بسیاری از رهبران اتحادیه ها تصور می کنند که اعضای آنها از یک اعتصاب عمومی پشتیبانی نخواهند کرد). از اتحادیه خود همچنین بخواهید که به یکی از ائتلاف های گسترده و چند بعدی نظیر LMCSJ (ائتلاف برای عدالت اجتماعی در ونکوور بزرگ) بپیوندند.

اگر شما عضو هیچ اتحادیه ای نیستید به یکی از گروه هایی بپیوندید که جهت مبارزه با حملات لیبرال ها شکل گرفته اند و از آنها بخواهید که از تاکتیک اعتصاب عمومی حمایت کنند. بعضی از این گروه ها حول مساله معینی متمرکز هستند (نظیر مبارزه با فقر، زنان، بازنشستگان، محصلین، بومیان و غیره) ضمن اینکه برخی دیگر نظیر: LMCSJ ائتلافی از اتحادیه های کارگری و گروه های متعلق به کامیونیتی های مختلف هستند.

با ما تماس بگیرید تا لیستی از سازمان های فعال در محل زندگی تان را در اختیار شما قرار دهیم.

تلفن تماس: ۶۰۴-۲۵۴۱۴۲۱

آدرس ایمیل: prepgenstrike@hotmail.com

کمیته تدارک برای اعتصاب عمومی PGSC

هفته نامه پیوند ، چاپ کانادا ، شماره ۴۰۹